

स्वधामृतमय adj. aus Svadhā und Nektar bestehend: ग्राह MBh. 1, 4964.

स्वधापिन् adj. dem die Svadhā gehört: Manen VS. 19, 36. स्वधा-विन् TBa.

स्वधावन् und f. ०वरी s. u. 1. स्वधावत्.

1. स्वधावन् (von 1. स्वधा) adj. (voc. ०वन् und ०वस्) an der Gewohnheit —, Sitte haltend, regelmässig, beständig, treu (am häufigsten von Agni und Indra): कृरिन्त्यस्या भवति स्वधावान् RV. 1, 95, 1. 4. 4, 5, 2. 12, 3. 5, 3, 2. 5. अर्द्धस्य स्वधावता हृतस्य 8, 44, 20. अथ शिरो भर-दासस्य स्वधावान् 2, 20, 6. 7, 20, 1. 10, 42, 9. Rbhu 7, 37, 2. Varuṇa 86, 4. 8. 88, 5. AV. 5, 11, 4. Viçvakarman RV. 10, 81, 5. AV. 4, 1, 7. गोप 5, 9, 8. अनु स्वधावै (vom Stamme ०वन्) तितयौ नमत्त RV. 5, 32, 10. Ru-dra 7, 46, 1. मरुता उतासि यस्ते ऽनु स्वधावरी सहः etwa so v. a. die Heimstätten enthaltend, — bildend 31, 7.

2. स्वधावत् (von 2. स्वधा) 1) adj. a) Labung enthaltend AV. 7, 41, 2 (18, 2, 10 schlechte v. l.). कुम्भ 18, 3, 68. fg. Kauc. 88. — b) das Wort Svadhā enthaltend Çāṇk. Ça. 1, 4, 3. — 2) m. pl. Bez. einer Klasse von Manen MBh. 2, 341. सुधावत् ed. Bomb.

स्वधाविन् adj. 1) Labung enthaltend TS. 4, 4, 11, 5. — 2) dem die Svadhā gehört TBa. 2, 6, 3, 2. स्वधापिन् VS.

स्वधाशन m. pl. die Manen (Svadhā genessend) H. 88, Schol.

स्वधिचरणं adj. worauf es sich gut wandelt TS. 2, 6, 9, 6. 7, 5, 30, 1.

स्वधित adj. = 1. मुधित fest, gesund: प्रियाण्यङ्गानि स्वधिता पद्मैषि (मुक्ता पुत्राणि Vaitān. 24) TBa. 3, 7, 11, 1.

1. स्वधिति m. f. Hackmesser (des Schlächters), Beil (des Zimmermanns), Messer überh. AK. 2, 8, 2, 60. H. 786. Halis. 2, 319. RV. 1, 162, 9. वज्रीरश्मस्य स्वधितिः समैति 18. 20. ह्योत्रिणेष्व स्वधितिं सं शिशि-तम् 2, 39, 7. 3, 2, 10. 8, 6, 11. 5, 7, 8. पूता 7, 3, 9. 8, 91, 19. 10, 92, 15. ज्ञाने वृत्रं स्वधितिर्वनैव 89, 7. लोकितेन स्वधितिना AV. 6, 141, 2. 9, 4, 6. तत्रैव वृषं मुकृतं स्वधित्या 12, 3, 33. 18, 2, 35. VS. 2, 15. TS. 6, 3, 2, 2. Āçv. Gṛhu. 1, 17, 9. Kauc. 44. सौनिका इव स्वधितिनावदाय Buāg. P. 5, 26, 31. 10, 55, 5. = वज्र Naich. 2, 20; vgl. TS. 6, 3, 2, 2. Daneben scheint eine gleichbedeutende Form मुधित m. und vielleicht मुधिता f. (vgl. मुधा, मुधित neben स्वधा, स्वधित) bestanden zu haben nach RV. 1, 166, 6. 6, 33, 3, womit das unter 1. मुधित Gesagte seine Berichtigung findet. — Vgl. परश्चय.

2. स्वधिति f. = 2. मुधा vermuthen wir in शुचिः ऽम् यस्मा अत्रिवत्प्र स्वधितिर्व रिपंते welchem der klare Trank (Schmalz) rinnt wie bei Atri's Opfern RV. 5, 7, 8 (RV. Pañt. 4, 13).

3. स्वधिति f. ein best. grosser Baum mit hartem Holze: श्येनो गृधा-णां स्वधितिर्वनीनाम् RV. 9, 96, 6 (Sā. verletzend, jedoch zu TS. 3, 4, 11, 1 दृढस्वत्रपो भास्वान्वतः). न्यस्मि देवी स्वधितिर्जिह्वीति wie wenn wir sagten selbst die königliche Eiche bückt sich vor ihm 5, 32, 10 (स्वेन धृता द्यौः Sā.).

स्वधितिहेतिका m. ein mit einer Axt bewaffneter Krieger Çandārtak. bei Wilson.

स्वधितिवत् adj. aus dem Holze der Svadhiti bestehend: der Wa-gen der Marut हुको न चित्रः स्वधितिवान्पृथ्या रथस्य जङ्घनत् भूमं VII. Theil.

blank wie Gold, von Ebenholz ist der Wagen, mit dessen Felgen u. s. w. RV. 1, 88, 2.

स्वधिष्ठान adj. wohl stehend von einem Wagen so v. a. gute Räder habend (Nilak.) MBh. 5, 7101.

स्वधिष्ठित adj. 1) gern bewohnend, — inne habend: यानि पदानि Buāg. P. 3, 1, 17. — 2) gut geleitet: Elephant Kām. Nitīs. 15, 11; vgl. साधधिष्ठित 16, 10.

स्वधीत n. gut Erlerntes, gute Studien: न मन्ये ब्रह्मचर्ये वा स्वधीते वा फलोदयः R. 2, 52, 16. 7, 6, 40. Spr. (II) 7281. Buāg. P. 4, 30, 39. 7, 5, 22.

स्वधीति adj. gut studierend MBh. 12, 2744.

स्वधुर 1) adj. selbstständig (Comm.) Pāṇāv. Br. 7, 9, 12. fg. — 2) n. N. eines Sāman ebend.

स्वधृति f. eigenes Stillstehen VS. 8, 51. 22, 19. Air. Ba. 5, 22. Āçv. Ça. 8, 13, 1.

स्वधेनव adj. was von eigenen Kühen kommt RV. 8, 32, 20.

स्वध्यर्त adj. wohl zu schauen TS. 7, 5, 30, 1. Çat. Ba. 3, 2, 2, 20.

स्वध्यवसानं adj. wo man sich gern einen Platz wählt TS. 2, 6, 9, 6.

1. स्वधर m. eine gute heilige Handlung Buāg. P. 4, 7, 41. Bildung von Ableitungen gaṇa स्वागतादि zu P. 7, 3, 7. Vor. 7, 3. — Vgl. स्वाधरिक्.

2. स्वधर 1) adj. die heilige Handlung wohl verrichtend, derselben ent-sprechend: Agni RV. 1, 44, 8. 127, 1. 2, 2, 8 u. s. w. क्वातर 8, 19, 24. 92, 12. fg. जन 1, 45, 1. 8, 5, 33. यज्ञ 1, 142, 5. 8, 40, 13. सोम Vāṭak. 2, 5. RV. 9, 3, 8. 86, 7. Wagen der Götter 4, 46, 4. — 2) n. eine gute heilige Hand-lung RV. 3, 6, 6. 29, 12. 5, 17, 1. देवान्यति स्वधरम् 28, 5.

स्वधर्षु adj. einen guten Adhvarju habend TS. 7, 1, 8, 1.

1. स्वन, स्वनति (शब्दे) Duātup. 17, 79. स्वनते, सस्वान, सस्वनम् und स्वेनुस्, सस्वनिथ und स्वेनिथ P. 6, 4, 125. Vor. 8, 127. सस्वनोत्, स्वा-नीत्, स्विनि. schallen überh.; tosen, dröhnen, auch vom Ruf verschie-dener Thiere: वार्षा पृथा रथ्यैव स्वानीत् wie Wasser in seinem Bett, wie ein Wagenross RV. 2, 4, 6. स्वनते शङ्खः MBh. 7, 4170. रथाः स्वनन्ति 8828. सस्वनोर्देवाद्यानि R. Gora. 1, 50, 20. Mān. P. 66, 26 (०वाद्यानि स० zu schreiben). 116, 59. 128, 14 (०वाद्यानि स० zu schreiben). शङ्खा भेरी मृ-दङ्गाः (सैन्ये mit der neueren Ausg. zu lesen) Hariv. 18903. भाṭṭ. 14, 3. वेणवः स्वनन्त्यनिलोदताः AK. 2, 4, 5, 27. H. 1153. मरु स्वनन्ति ग-म्भीरम् R. Gora. 2, 106, 7. उर्मयः 5, 74, 36. स्वनदम्पोधर Ghaṭ. 4. 5. Ver-wundete MBh. 6, 3955. Vögel R. 2, 63, 5. Stier Kāṣhis. 11, 4 (med.). स्वेनुर्वानराः भाṭṭ. 40, 70. summen von der Biene Çāx. 22. — partic. स्वनित (स्वात् s. bes.) P. 7, 2, 18, Schol. 1) adj. schallend u. s. w. AK. 3, 2, 44. H. an. 3, 288. — 2) n. das Rauschen: वस्त्रपर्णानाम् AK. 1, 1, 8, 2. Donner H. 1406.

— caus. स्वनयति (auch स्वा० अवतंसने) Duātup. 19, 62. = simpl.: श्र-स्य शुष्मासः स्वनयन् RV. 10, 3, 6. श्रार्तस्वरेण स्वनयन् Buāg. P. 5, 26, 16.

— अधि darüber hin brausen: अथ्ये जिरावधि क्षोणे über die Wolle braust es im Strom hin RV. 9, 66, 9.

— अनु nach —, zurufen: यदि क्वाशमनु धाणि RV. 6, 46, 14.

— अव 1) herunter schreien: अव पच्छिनो अस्वनीदध् द्यौः RV. 4, 27, 3. — 2) अवघणपति, अवघणपत्, अवघणपत् mit Geräusch verzehren P. 8, 3, 63. fg. 69. beim Gegessenwerden ein Geräusch bewirken: मौसम् Vor. 8,